

ŞUŞAYA TEATR YARAŞIR...

Bu günlərdə Vətənimizin adına böyük zəfər tarixi yazıldı. Xalqımız 30 il müddətində işğal altında olan torpağına, doğma yurduvmasına qovuşdu. Ali Baş Komandanın iradəsi, Azərbaycan əsgərinin igidliyi, eləcə də xalqın böyük əzmi ilə erməni qəsbkarların üzərində şanlı qələbə qazanıldı. Bu illər ərzində nəinki Qarabağdan məcburi "köçkün" düşmüş əhali, eyni zamanda, Qarabağdan didərgin düşmüş mədəniyyət, musiqi, təhsil ocaqları da bir qəriblik, həsrət yaşadılar. Amma bu insanlar vətən həsrətiylə qovrulsalar da, ruhdan düşmədilər, vətənin başqa bir guşəsində yaşayıb yaratdılar və ümidlərin çin olacağı günü gözlədilər.

Qarabağın tacı olan Şuşanın adını daşıyan Şuşa Dövlət Musiqili Dram Teatrı da belə mədəniyyət ocaqlarından biridir. Bu ağırlı, nisgilli illərdə öz varlığı, fəaliyyəti ilə insanların ürəyinə azacıq da olsa su səpən, ürəklərinə təpər gətirənlərin ən başında duranı da bu teatr oldu, desək yanlışdır.

Qələbə sevincini yaşadığımız bu günlərdə Şuşa Dövlət Musiqili Dram Teatrının direktoru, Respublikanın əməkdar artisti Yadigar Muradovla görüşdük...

- Xoş gördük, Yadigar müəllim. Əvvəlcə sizi bu şanlı qələbə münasibətilə təbrik edirik! Gözünüz aydın olsun!

- Çox sağ olun, bu, bütün ölkəmizin qələbəsidir. Bütün xalqımızı təbrik edirəm!

- Bəlkə, bir az əvvələ qayıdaq. Yenicə üstünə su səpdiyiniz, geridə qoyduğunuz yurd həsrətini bir az vərəqləyəq...

- Qarabağın işğalı mənim ürəyimdən bir daş kimi asılmışdı.

Neçə vaxtdır mən də hamı kimi ürəyimdə bu daşı gəzdirirdim. Üstümdə bir xəcalət, utanc hissi də vardı, yurd itkisini həzm edə bilmirdim. Demək olar ki, o illəri sıxıntı içərisində yaşadım. Amma inanırdım ki, nə vaxtsa bir gün biz o torpaqlara qayıdacağıq. İnam olmasaydı bəlkə də, heç yaşayammazdım. Şükürlər olsun ki, Ali Baş Komandanımızın, ordumuzun gücü ilə torpaqlarımız azad edildi. Sanki, birdən-birə yüngülləşdim, xeyli cavanlaşdım.

- Yurdumuzun bütün bölgələri bizə əzizdir. İşğal altında olan hər bir bölgənin azad olunması bizə böyük sevinc bəxş elədi. Amma Qarabağın baş tacı olan Şuşanın azad olunması isə başqa bir qürur hissi yaşatdı. Siz də Şuşa ilə birbaşa bağlı olan bir kəs, onunla nəfəs alan şəxsiyyətsiz. Şuşa alınarkən hansı hissləri keçirdiniz?

- İnanın ki, Şuşanın azad olunma xəbərini eşidərkən düşdüyüm vəziyyəti kənardan seyr edən olsa, bəlkə də dəli olduğumu zənn edərdi... Son illər ərzində bu qədər sevindiyim olmamışdı. Sevincimdən ağlayır, gülür, ortaya düşüb oynayırdım. Şuşayla bağlı uzun illərdir ürəyimdə bir əhdim vardı. Deyirdim ki, kaş Şuşaya qayıdım, Şuşanın Qala divarlarına üzümü söykəyib, torpağına toxunub Üzeyir Hacıbəylinin "Sənsiz" romansını oxuyum və ordaca ölüm. Amma indi düşünürəm ki, Şuşaya qayıdıb "Sənsiz" romansını oxuyacam və Şuşada daha uzun ömür yaşayacağam. Elə bir ömür ki, Şuşasız keçirdiyim 28 ilin də əvəzi çıxsın.

- Əlbəttə, şəhidlərimizin qanı bahasına alınmış Şuşada doyunca yaşamaq, çalışmaq, o yerləri abadlaşdırmaq lazımdır. Yeri düşmüşkən, sizin oğlunuz da ön cəbhədədi...

- Mənim üç oğlum var, sevinirəm ki, üçü də vətənpərvərdir. Ortancıl oğlum Üzeyirin 32 yaşı var. Könüllü olaraq cəbhəyə yollanıb. Mən özüm də birinci Qarabağ müharibəsində iştirak etmişəm.

- Vətən sevgisi olanların, vətəni müqəddəs bilənlərin əməli də müqəddəs olur. Siz arxa cəbhədə hünər göstərdiniz. Şuşa Dövlət Musiqili Dram Teatrını yaratmaq özü də bir vətən sevgisi idi. Elə bu teatrba bağlı söhbətimizi davam etdirmək istərdik. İlk olaraq sizin səhnəyə teatra gəlişinizlə tanış olaq.

- Teatra, aktyorluq sənətinə uşaqlıqdan həvəsim olub. Orta məktəbdə oxuyarkən dram dərnəklərində iştirak edirdim. Evdə isə bu sənətə olan marağımı yaxşı qarşılamırdılar. İstəyirdilər ki, başqa sənətə sahib olum. Mən atamın vəfatından sonra doğulmuşam. Elə adımi da ona görə Yadigar qoyublar. Ata əvəzi olan böyük qardaşım o zaman məni Ağdamdan Bakıya gətirdi. Sənədlərimi qardaşımın təkiidiylə Politexnik İnstitutuna verdim. O biri imtahanları uğurla versəm də, özüm qəsdən sonuncu imtahanı yazmadım və kəsildim. Rayona qayıdıb bir il üzümçülük sovxozunda çalışdım. Sonra İncəsənət İnstitutuna sənədlərimi verdim. Adil İskəndərov, Rza Təhmasib və Mehdi Məmmədov məndən imtahan götürdülər. Azərbaycan Dövlət İncəsənət İnstitutunun teatr və kino aktyorluğu fakültəsinə, mərhum Adil İsgəndərovun kursuna qəbul olundum. Onun vəfatından sonra, kursumuza Ələmdar Quluzadə rəhbərlik edib.

1980-ci ildə institutu bitirib doğduğum Ağdam teatrına təyinat almışam. Ağdam teatrında işləyə- işləyə Şuşa Mədəni-Maarif Texnikumunda saat hesabı aktyor sənətindən, səhnə danışığından dərslər deyirdim. Onda hələ artıq Şuşada teatr yox idi...

- Çox qədim tarixi, ənənəsi olan Şuşa teatrı necə olub bağlanmışdı ki?

- Doğru vurğuladıq, Şuşanın teatr tarixi çox qədimlərə gedib çıxır. Mədəniyyət beşiyi hesab olunan Şuşada həmişə teatra böyük maraq olub. Hələ 1848-ci ildə Şuşada Teatr və

sirk truppaları fəaliyyət göstərirlər. Bu fakt tarixi sənədlərdə də öz əksini tapıb. Sonralar, 1920-1937-ci illərdə isə bu proses daha da güclənib. Nərmaniyyə, Şuşa qəza məktəblərinin, Cavanlar İttifaqının dram dərnəklərində tez-tez tamaşalar göstərilir. Milli Dram Teatrının aparıcıları tez-tez Şuşaya səfər edərək, ordakı həvəskar aktyorlarla birlikdə tamaşalar oynayıblar. 1935-ci ildə Şuşada Sabir adına klub açılıb və teatr həvəskarları buraya toplanıb. 1938-ci ildə isə Şuşa Dövlət Kolxoz-Sovxoz Teatrı yaradılıb. Və nəhayət 1943-ci ilin fevralında kollektivin adı dəyişilərək Şuşa Dövlət Musiqili Dram Teatrı adlandırılıb. Teatra Üzeyir Hacıbəylinin adı verilib. Adından da məlum olduğu kimi, teatrda dram və komediyalarla yanaşı, opera və operettalar da oynanıb.

O zaman erməni millətçiləri hər vasitə ilə bu teatrın işinə mane olmağa çalışır, teatr barəsində tez-tez Mərkəzi Komitəyə şikayət məktubları yazırdılar. 1949-cu ildə, Üzeyir bəy Hacıbəylinin vəfatından bir il sonra, Şuşa Dövlət Musiqili Dram Teatrı öz fəaliyyətini dayandırır. O zaman Nazirlər Sovetində vəzifədə olan

mənfur düşmənlərin təkidilə verilən saxta sərəncamda deyilirdi ki, maliyyə məsələsi ilə əlaqədar olaraq Şuşa Dövlət Musiqili Dram Teatrının işinə xitam verilir. Halbuki, elə həmin il M.Qorki adına Stepanakert (Xankəndi) Dövlət Dram Teatrı açılıb. Başqa sözlə, ermənilər Üzeyir bəy in sağlığında edə bilmədiklərini, onun vəfatından sonra gerçəkləşdirmişdilər. Amma Şuşanın teatr həvəskarları ruhdan düşmədilər. Özfəaliyyət teatr kollektivi səviyyəsində Şuşada teatr mühiti həmişə olub. Mədəniyyət evi, texnikum nəzdində teatr truppaları fəaliyyət göstərirdi.

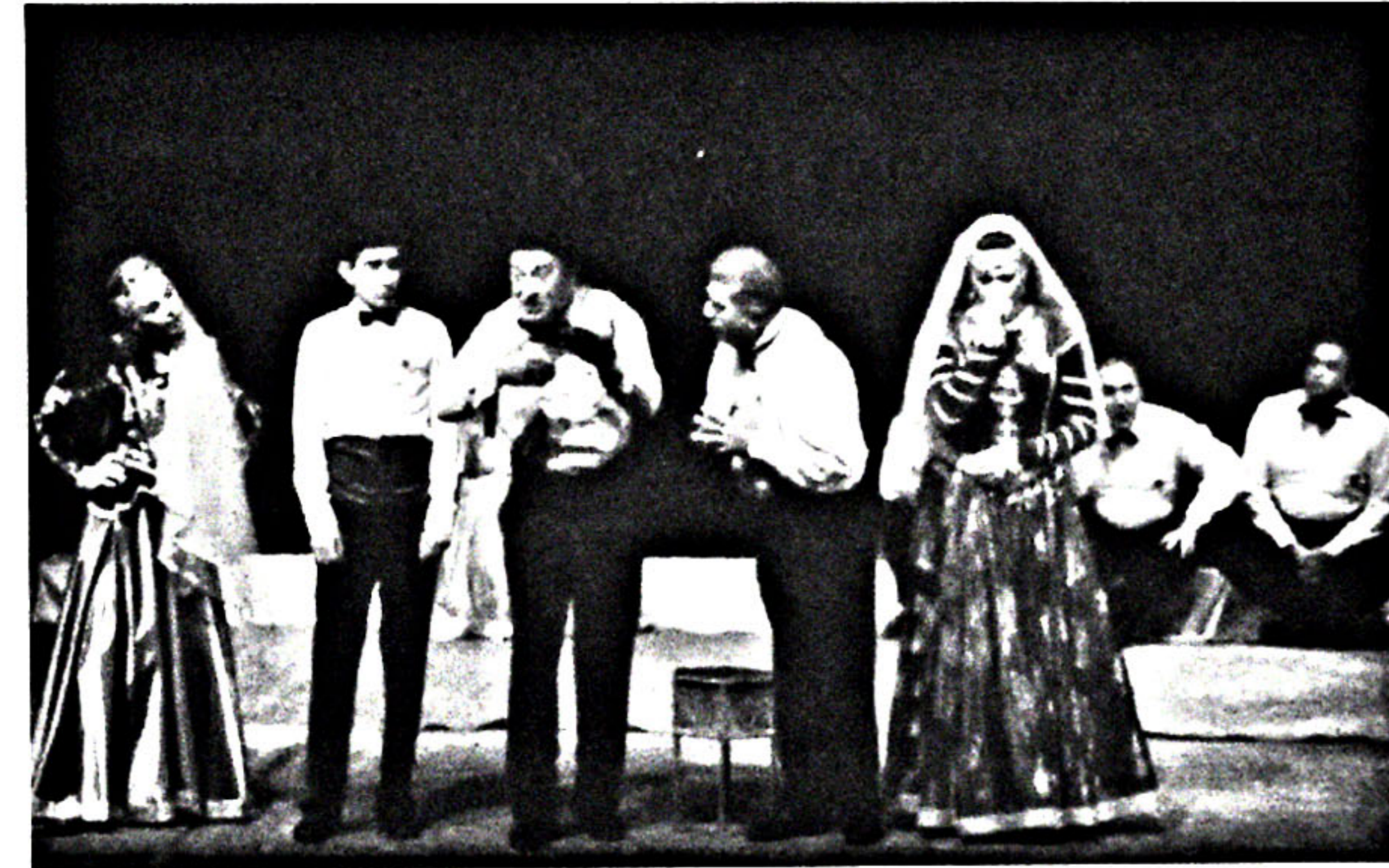
- Bəs sonralar Şuşa Dövlət Musiqili Dram Teatrı necə oldu ki, yenidən bərpa edildi? Mənbiləni, bu işdə sizin də xeyli əməyiniz olub.

- Həmin hadisədən sonra düz 41 il Şuşada rəsmi teatr olmadı. Mən Şuşadakı Mədəni-Maarif Texnikumunda şalışarkən müşahidə edirdim ki, Şuşada teatra ciddi maraq var. Həmin vaxt Şuşada teatr sahəsində savadlı kadrlar da var idi. Hamımızın içində bir sənət yanğısı alışıb yanırdı. Rejissor Rəbiyyə Zərdabi Altay Məmmədovun "Yadımdamı" tamaşasını hazırlayırdı. Eləcə də əslən Qubadlı rayonundan olan aktyor Nazim Mərdanov və Ağdam teatrından təyinatla gələn Naqil Pirimov da həmçinin... Mən özüm də tamaşalar hazırlayırdım. 1985-ci ildə Ü.Hacıbəylinin 100 illiyi ilə əlaqədar "Arşın mal alan" əsərini hazırladım. Özüm tamaşanın həm rejissoru idim, həm də Əsgər rolunu oynayırdım. Texnikumda təhsil alan 500 nəfər tələbə qız içərisindən Gülçöhrə, Asya, Telli, Cahan xala seçmişdim. Bundan sonra peşəkar yerli həvəskarların iştirakı ilə bir neçə tamaşa da ortaya çıxardıq. Kamaləddin Məmmədli isə hətta

"Əsli və Kərəm" operasını səhnələşdirdi. Bunun nəticəsində bir növ teatr truppası formalaşdı. Biz 1980-87-ci illər ərzində özfəaliyyət dram teatrı kollektivi kimi fəaliyyət göstərdik. Adını çəkdiyim yoldaşlar və özümün ərsəyə gətirdiyim tamaşalar Şuşada teatr mühitinin yenidən canlanmasına səbəb oldu.

Çox maraqlı faktdır ki, Azərbaycanın digər regionlarından fərqli olaraq Şuşada axşam tamaşalarına ailələr gəlib baxırdılar.

Şuşada mən teatra böyük tamaşaçı marağı gördüm. Deyim ki, sonralar bu boyda marağı heç bir teatrda görmədim. 1987-ci ildə Mədəniyyət Nazirliyindən gəlib tamaşalarımızı izlədilər. Bizim kollektivə "xalq teatr kollektivi" adı verildi. İki nəfər də ştat ayrıldı. Rejissor və rəssam ştatı. Həmin vaxta qədər təmənnasız iş görürdük. Maliyyə ayrıldıqdan sonra isə daha çox işlədik, əlavə tamaşalar hazırladıq. Yerli idarə, müəssisə rəhbərləri də bizə çox yardım edirdilər. Fəaliyyətimiz göz önündə idi. Artıq 1990-cı ildə Nazirlər Sovetinin qərarı ilə Şuşa teatrı dövlət statusu aldı. Düz 41 ildən sonra, biz Şuşada Şuşa Dövlət Musiqili Dram Teatrını bərpa etdik. Teatrın bərpasından sonra bizə 6 ay da vaxt vermişdilər ki, 2 tamaşa hazırlayaq. Nazirlikdən gəlib baxıb, bundan sonra teatrın rəsmi açılışını edəcəkdilər. Biz 3 tamaşa hazırladıq: Ü.Hacıbəylinin "Arşın mal alan"ı, S.Ələsgərov və Ş.Qurbanovun "Özümüz bilərik"

operettasını və E.Baxışın "Uzun Həsən" tarixi dramını. Bizim teatr musiqili dram teatrı olduğundan qısa müddət ərzində orkestr də yaratmışdıq. Musiqi Kollecinin müəllimi olan Telman müəllimin dirijorluğu ilə bütün əsərlərin xalq çalğı alətləri orkestri üçün "orkeströvka"sı hazırlanmışdı. Mərhum S.Ələsgərov və T.Qəniyev bizim işimizə baxarkən 6 ay ərzində bunu yaratdığımızı heyran olmuşdu-lar.

Biz elə rəsmi açılışa hazırlayırdıq ki, artıq Qarabağda

ermənilər öz mənfur üzlərini göstərməyə başladılar. Hər iki- üç gündən bir küçədə bizim insanlara qarşı vəhşiliklər törədilir, hadisələr zamanı yaralananları, yaxud həlak olanların cənəzəsini də bizim teatrın qarşısına gətirib qoyurdular. Çünki meydan orada yerləşirdi. Beləliklə, rəsmi açılış keçirə bilmədik...

- Demək, sevinciniz cəmi iki il çəkdi...

- Elədir. Təssüf ki, Şuşadakı o gözəl teatrda, yüksək səviyyədə təmirli məkanda həmin dövr üçün ən son texniki avadanlıqlar, işıq və səs effektləri ilə təchiz olunmuş binada bir tamaşa belə göstərə bilmədik. Tamaşaların uzun sürən məşqləri, həyəcanlı premyera hazırlığı və afişaları sonralar bizdə bir nisgilə çevrildi. Müharibə imkan vermədi ki, Bakıdan nümayəndələr gəlib o teatrın açılışını etsin. Beləcə, teatrımızın pərdələri açılmadan qapandı, torpaq işğal olundu və biz didərgin düşdük.

- *Sonra Şuşa teatrı Bakıya köçdü, eləmi?*

- O vaxt Şuşa ermənilər tərəfindən işğal olunandan sonra biz Bakıda məskunlaşdıq. Çox məyus olmuşduq. Bir gün mərhum aktyorumuz Həsən Əbluc və Azad Şükürovla oturmuşduq. Həsən Əbluc soruşdu ki, nə edirsiniz? Cavab verdim ki, heç nə, işsizlikdir. Şuşa işğal olundu, artıq teatrımız da yoxdur. Növbəti dəfə görüşəndə isə o, mənə belə bir məsləhət verdi: - Kollektivini başına yığ, elan ver, burda bir sığınacaq al. Teatrı dağıtmayın, onu yaşatmaq lazımdır. İnşallah, Şuşaya qayıdanda da hazır qayıdarsınız, tamaşalarınızı oynayarsınız. Doğrusu, bu sözlər mənə xeyli ruhlandırdı. Teatra sığınacaq almaq üçün düşdük qapı-qapı gəzməyə... O zaman Şuşanın işğalından 2-3 ay keçirdi. Döymədiyimiz qapı qalmadı, heç kəs sığınacaq vermək istəmirdi. Bir gün Gənc Tamaşaçılar Teatrının qarşısında oturub, çay içirdik. H.Əbluc dedi ki, gəl, bu teatrın direktoru Kamal Əzizovun yanına gedək. Dedim ki, axı onu tanımıram. Bildirdi ki, mən tanıyıram, xahişimizdən imtina etməz. Beləliklə, Gənc Tamaşaçılar Teatrına yollandıq. Kamal müəllim fikrimizi bilən kimi bizi yuxarı mərtəbədəki bir otağa apardı. Bütün sevləri açıb, göstərdi, bunların hamısının ixtiyarımızda olduğunu bildirdi, məşq etmək üçün zalı da ixtiyarımıza verdi. Biz yenidən məşqlərə başladığımız. Həmin günlərdə mərhum diktorumuz Hicran Hüseynov "Haradasan Şuşa teatrı?" adlı bir veriliş hazırladı. Bu verilişin də bizə çox köməyi oldu. Qısa müddətdə bütün kollektivin 90 faizi bir yerə yığıldı. Aktyorlarımızın əksəri də gəlib Bakıda məskunlaşmışdı. Nəhayət, 1993-cü il fevral ayının 13-də, qarlı, şaxtılı bir gündə, biz hələ Şuşadaykən arzusunda olduğumuz "Arşın mal alan"la açılış etdik. Sərt qış havasına rəğmən, anşlaq oldu. Camaat ayaq üstündə tamaşaya baxırdı. İlk tamaşamızdan sonra biz xeyli ruhlandıq, fəaliyyətimizə marağı, Şuşa teatrına olan ehtiyacı hiss etdik. 1992-cildən fəaliyyətimizi Bakıda davam etdirdik. Bu minvalla ildə 3-4 yeni tamaşa hazırladıq, repertuar müəyyənləşdirdik, tamaşaçılarımızı yenidən bir araya gətirə bildik. Beləcə 2005-ci ilinaxırlarına kimi Gənc Tamaşaçılar Teatrında məskunlaşdıq. Bu

teatrın binası təmirə dayandıqdan sonra isə bizə 8-ci mikrorayondakı istifadəsiz qalan "Savalan" kino-teatrını verdilər. Orada tamaşaları hazırlayırdıq, amma nazirin əmri ilə Bakının bütün teatrlarında tamaşa oynamaq üçün icazə aldıq. Zəlin icarə haqqı da nazirlik tərəfindən ödənilirdi. Biz müəyyən çətinliklərə baxmayaraq, fəaliyyətimizi davam etdirir və Şuşa teatrının ənənələrini yaşadır, tamaşaçılara müxtəlif janrlarda səhnə əsərləri təqdim edirdik. Sonra isə prezidentin sərəncamı ilə yerləşdiyimiz bina əsaslı təmir olundu və biz işimizi burda davam etdirdik.

- *Belə görünür ki, çətinliyiniz də çox olub.*

- Elədir. Qeyd etdiyim kimi, xeyli müddət dost məkanına sığındıq. Bizə kömək edənlər də oldu, "köçkün teatr" kimi baxıb saymamazlıq edənlər də. Amma heç vaxt ruhdan düşmədik. İstidən, soyuqdan qorxmadıq. Maaşımız az olub, ancaq dolanmışıq. Teatrdan əlavə kimisi tamadalıq edib, qızlar xınayaxdıya gedib, bəziləri isə kloun kimi işləyib pul qazanıblar. Hər halda, halal zəhmətimizlə dolanmışıq. Bəzən çox kiçik yerlərdə məskunlaşırdıq. Kostyumlarımızın, →

rekvizitlərimizin, dekorlarımızın çoxunu özümüz təşkil etmişik. Teatrdakı kimi dindirsən, evindən bura bir əşya gətirib. Məsələn, paltartikən maşın mənim həyat yoldaşımın cehizidir. Zalda dekorasiyalardan düzəltdiyimiz kiçik səhnəmiz vardı. Burada tamaşa səhnəyə qoymurduq, sadəcə, hazırlayırdıq. Teatrın rəhbərləri ilə əlaqə saxlayırıdık və onların tamaşası olmadığı günlərdə səhnəyə çıxırıdık. Köçkünlüyümüzü nəzərə alan teatr direktorları bizə maliyyə problemi yaratmırdılar və demək olar, yalnız cüzi kommunal xərcləri ödəyirdik. Şuşa Teatrına ən çox şərait yaradan Musiqili Teatr, Gənc Tamaşaçılar Teatrı, Beynəlxalq Muğam Mərkəzi olub.

- *Necə bilirsiniz, Şuşa Dövlət Musiqili Dram Teatrınının əvvəlki ənənələrini Bakıda davam etdirə bildinizmi? Kollektivi necə formalaşdırdınız?*

- Şuşa teatrının bildiyimiz ənənələri qorunub saxlanılır. Məsələn, bizim teatr nə qədər müasirləşsə də, həmişə klassik ənənələrə söykənir. Şuşa teatrının özünəməxsus cəhətləri o vaxt da var idi, indi də var, gələcəkdə də olacaq. Bizim əsas özəlliyimiz odur ki, bizdə musiqili teatrdır. Bizim işə götürdüyümüz adamlar mütləq musiqi alətlərində ifa etməyi bacarmalı, gözəl qıraətçi olmalıdır. Aktyorlarımızın hamısı say-seçmədir. Bizim teatrdakı tam sərbəst mühit yaradılıb. Sırası gələndən tutmuş rəhbərliyə qədər hamı tamaşalarla bağlı öz fikrini

deyə bilir. Elə hallar olur ki, mən rejissora məsləhətlərimi verirəm. Rejissor isə lazım bilsə, mənim məsləhətlərimi nəzərə alaraq əlavələr, düzəlişlər edir. Tamaşanı hazırlayırdıq, izləyici qarşısına çıxmazdan əvvəl təklif edirik ki, kimin nə fikri varsa, bildirsin.

Bizim çox mehriban kollektivimiz var. Mən aktyorlara teatrın direktoru kimi deyil, aktyor dostları kimi yanaşıram. Bir şüarım var: Şuşada doğulmamasına baxmayaraq, Şuşa teatrında

çalışan hər bir işçini mən şuşalı hesab edirəm. Hazırda teatrımızda 1 Xalq artisti, 5 Əməkdar artist, 1 Əməkdar mədəniyyət işçisi, 2 Prezident mükafatçısı fəaliyyət göstərir. 2 nəfər "Tərəqqi" medalı ilə təltif edilmişdir.

- *Adından da məlum olduğu kimi, yəqin ki, sizin teatrınızda vətənpərvərlik mövzuları əsas planda olub...*

- Repertuar siyasətimiz istənilən nəşildən və zövqdən asılı tamaşaçıya hesablanır. Ötən vaxt ərzində Ü.Hacıbəylinin "Arşın mal alan" (rejissor Yadigar Muradov), M.F.Axundzadənin "Müsyö Jordan və Dərviş Məstəli şah" (rejissor Loğman Kərimov), C. Cabbarlının "Solğun Çiçəklər" (rejissor Lalə Şirinova), Anarın "Təhminə və Zaur" (rejissor Nazir Rüstəmov), Elçinin "Şuşanın dağlarını duman bürüyüb" (Rejissor Loğman Kərimov), Kərim Kərimlinin "Şuşasız" (rejissor Elşən Zeynalı), Elçin Hüseynbəylinin "İki nəfər üçün oyun" (rejissor Loğman Kərimov), Aygün Həsənoğlunun →

“Çiçəklər açılarda” (rejissor İradə Muradova) və s. çoxlu sayda tamaşaları tamaşaçılar tərəfindən böyük maraqla qarşılıb.

1993-cü ildən bu günə qədər teatrımızın kollektivi Azərbaycan dramaturqları ilə yanaşı, xarici ölkə dramaturqlarının da əsərlərinə müraciət etmişdir. Arman Sarakrunun “Marqaritka” (rejissor Kəmalə Məcidova), Frite Karintinin “Sehrli kreslo” (rejissor Vaqif Azəryar), Anton Çexovun “Ayı” (rejissor Nazir Rüstəmov), Dario Fonun “Mən qadınam” (Rejissor Bəhram Osmanov), Con Qolsuorsinin “Cinayətkar” (rejissor Loğman Kərimov) və s. əsərlərini səhnələşdirmişik.

Əlbəttə, bizim teatr həm də yurd həsrətli insanların nişgilini ovudan bir ocaq olub. Hiss etmişik ki, mövcudluğumuzla bu insanların yarasına azacıq da olsa məlhəm ola bilmişik. Vətənpərvərlik mövzusunda olan ssenarilərə daha çox üstünlük vermişik. Bizim teatrda tamaşalardan başqa həm də, vətənpərvərlik mövzusunda olan bir çox layihələrə əsas yer verilib. Rayonlarda, məktəblərdə görüşlər təşkil etmiş, işğal olunmuş rayonların işğal günü ilə bağlı müxtəlif tədbirlər keçirmiş, insanlarda vətənpərvərlik ruhunun artması üçün əlimizdən gələni etmişik. 2009-cu ilin oktyabr ayından etibarən müntəzəm olaraq keçirdiyiniz “Bura Vətəndir” layihəsi ilə qədim və zəngin Azərbaycan, o cümlədən Qarabağ mədəniyyətinin təbliğinə çalışmışıq. Azərbaycan Respublikası Dağlıq Qarabağ Bölgəsinin Azərbaycanlı İcmaçı “İctimai Birliyi” ilə birgə layihələr çərçivəsində rayonlara səfərlər etmişik.

Kollektivimizin zəhməti hədəf getməyib. Müxtəlif beynəlxalq və yerli festivallarda uğurla çıxışlar edərək diplom və mükafatlarla təltif olunmuşuq.

Teatrımız 1994-cü ildə “Mono tamaşalar”, 1998-ci ildə “Eksperimental tamaşalar”, 1999-cu ildə “Milli klassika və teatr”, 2000-ci ildə “Festivallar festivalı” respublika teatr baxışlarının iştirakçısı olmuş, 2002-ci ildə isə Üzeyir Hacıbəylinin “Əyri oturaq, düz danışaq” tamaşasına görə “Qızıl dərviş” mükafatına layiq görülmüşük.

- *Yadigar müəllim, siz teatrın direktoru olmaqla yanaşı, həm də aktyorsunuz. Hər bir aktyorun ürəyində teatrda oynaya biləcəyi bir rolun yanğısı olur. Sizdə necə?*

- Mən Opera və Balet Teatrının qabağından keçəndə həmişə arzulamışam ki, kaş buranın səhnəsində mən də oynayırdım. Hətta oradaki tamaşalara baxanda da, o orkestr səslənəndə də deyirdim, kaş o tamaşalarda mən də oynayırdım, orkestr məni də müşayiət edərdi. Sonda bu məna qismət oldu. Günlərin bir günü Opera və Balet Teatrının baş rejissoru məni “Arşın mal alan” da Soltan bəy rolunda oynamağa dəvət etdi. Çox həvəslə getdim. Deyilənə görə çıxışım pis alınmayıb. Yəni arzuma çatdım. Amma ürəyimdə bir “Koroğlu” rolunu canlandırmaq arzusu olub. Mənim bu rolu ifa etmək üçün vokal səsim də var. Ancaq qismət olmayıb.

- *Yəqin ki, teatrın rəhbəri olmağınız aktyorluq karyeranızı maneçilik törədib...*

- Doğru deyirsiniz, teatra rəhbərlik etmək məni aktyorluqdan bir qədər uzaq saldı. Tamaşada oynamaq üçün zaman lazımdır. Mənim sə zamanım olmur. Hətta bizim baş rejissorumuz Loğman Kərimova deyirəm ki, mənə bir rol versin. Loğman Kərimov da çox tələbkar rejissordur. Çox vaxt imtina edir ki, iclasa, ora-bura gedirsən, vaxtın azdır. Düşünürəm ki, düz də edir. Əsgər Əsgərov keçən il bizdə “Yağışdan çıxdıq, yağmura düşdük” əsərini tamaşaya qoyurdu. O, inadkarlıq etdi ki, Aşıq Vəlini sən oynamalısan. “Qulp”da yaratdığım “Aşıq Yediyardan” fərqli bir obrazdır. Ə.Əsgərova demişdim ki, birdən nəsə bir iş çıxar, heç olmasa, dublyorum olsun. Amma dedi ki, dublyor istəmir və məni gözləyəcək. Doğrudan da, alındı və oynadıq. Mən həm də Opera və Balet Teatrının solistiyəm, səsim də buna imkan verir. Çünki mən lirik tenoram.

- *Yəqin ki, yaxın zamanlarda teatrınız öz doğma yurduna qovuşacaq. Şuşadakı teatr binanız haqqında məlumatınız varmı?*

- Təəssüf ki, mənfur düşmən tərəfindən teatr binamız sökülüb. Məqsədləri tariximizi yox etmək idi. Amma bunu bacarmadılar. Biz kollektivimizlə birgə söz vermişik ki, Şuşaya qayıdış başlayanda, hava şəraitindən, binamızın hazır olmasından asılı olmayaraq, məhz binamızın yerində, daşların üzərində “Arşın mal alan”ı oynayaq. Bu bizim arzumuzdur. Tamaşadakı aktyorları da əvvəlki kimi saxlamaq fikrindəyik. Mən də, kollektivim də həvəsdən düşməmişik. Lazım gələrsə, biz də teatr binamızın yenidən qurulmasında iştirak edərək, sement, daş, qum daşıyıyıq, beton qarışdırırıq. Ali Baş Komandanın Allah canını sağ eləsin, onun əmrini gözləyirik.

- *İnşallah, Şuşa teatrının öz doğma səhnəsinə qayidasız, biz də gəlib tamaşalarınıza baxarıq. Yadigar müəllim, maraqlı söhbət üçün sizə təşəkkür edirik! Uğur olsun!*

- *İnanın ki, Şuşaya teatr çox yaraşır. Sağ olun, Şuşada görüşənədək!*

Söhbəti qələmə aldı: Naringül